

DET TEOLOGISKE
MENIGHETSFAKULTET

TEMA: MISJON
PORTRETT: TORMOD ENGELSVIKEN
EDINBURGH 2010

KRONIKK: MISJON – FORDI VI BRYR OSS
MITT FUNN: KIRKEN – ET ANNERLEDES FOLK

LYS OG LIV

NR. 3/10. 76. ÅRGANG

TEMA:
MISJON

MISJON OG GRENSESPRENGENDE TEOLOGI

Misjonsfolket stod også bak opprettelsen av MF i 1908, og gjennom hundre år har MF utdannet svært mange til tjeneste i misjonen hjemme og ute.

VIDAR L. HAANES
REKTOR

Misjon blir gjerne en aktivitet for misjonærer eller for særlig misjonsorienterte mennesker i menighetene eller i misjonsorganisasjonene. Men misjon er i virkeligheten en uavvendelig del av det å være kirke. Fordi teologien skal tjene kirken, er misjon vesentlig også for teologien. Misjon er ikke et tilbakelagt stadium, hverken i kirken eller i teologien. Misjonsdimensjonen er tvert imot avgjørende for teologiens fremtid og derved for den teologiske utdannelse. Det nye testamentet er skrevet innenfor en misjonskontekst. Mange av de fremvoksende, unge kirker ligger atskillig nær-

mere Det nye testamentet i sin virkelighetsforståelse enn det som er tilfelle i den vestlige kultur. Der leses Bibelen som en bok som på en revolusjonerende og relevant måte knytter an til deres liv og erfaring. De unge kirker er gjennomgående misjonerende. Den norske kirke er i ferd med å løsrive seg fra staten. Det kan ses som en anledning til å blankpusse misjonsprofilen. Oldkirken mottok ingen statsstøtte, men var utpreget misjonerende, diakonal og preget av tro på fremtiden i Guds plan.

Misjonen åpner opp for de dimensjoner teologien trenger i vår tid. Det motvirker provinsialismen og bidrar til et internasjonalt, økumenisk og interkulturelt perspektiv på teologien. En norsk kirkedebatt kan lett virke provinsial, i den forstand at det er det nasjonalkirkelige og statskirkelige som ofte er i fokus. Man er oppatt av å bevare privilegier, og det fremmede og uvante blir fort en trussel mer enn en mulighet til horisontutvidelse. Misjonen utfordrer teologien til å være grensesprengende, autentisk, evangeliserende og kommuniserende; utfordrer den provinsielle teologien til å krysse grenser. Det handler for det første om en bevisstgjøring på kirkens oppdrag, å bringe det glade budskap ut til alle mennesker. Men dernest handler det om å sette teologien i forbindelse med den ver-

densvide kirke, med dens kulturelle og økumeniske mangfold. Mange av oss er vokst opp med en forestilling om «misjonsmarken» i de fjerne himmelstrøk, og at misjon handler om å krysse landegrensene. Men i vår tid finnes ikke bare misjonsmarken, men også den verdensvide kirke her hos oss. Misjon er grensesprengende, og det grensesprengende er samtidig et vesentlig element i teologien – ja i evangeliet selv.

Misjon i 2010

Temaet for dette nummeret av Lys og liv er misjon. Temaet er aktualisert av den store misjonskonferansen Edinburgh 2010 som holdes 100 år etter den kjente misjonskonferansen i Edinburgh 1910. Situasjonen i verden i dag er svært forskjellig fra 1910 både når det gjelder kommunikasjon, tankesett og fordelingen av kristne rundt om i verden. Misjonsoppdraget er det samme, men kirken er utfordret til stadig å tenke på nytt hva det vil si å oppfylle dette oppdraget.

Hva er god misjon – og hva er dårlig misjon? Hva vil det si å være en misjonal eller misjonerende kirke? Hva bør kirken prioritere i dagens misjonssituasjon? Er vi selv en mis-

jonsmark for misjonærer fra sør? Hvordan skal misjonærer fra forskjellige kirkesamfunn og forskjellige religioner forholde seg til hverandre på samme misjonsmark? Hva er forholdet mellom bistand og evangelisering? I hvilken grad er det et mål at kirken er forskjellig fra samfunnet rundt seg?

I dette nummeret treffer du folk som har vært sentrale i arbeidet med Edinburgh 2010, og som har jobbet med og tenkt på misjon i lange tider. Du får lese mange ulike bidrag fra folk som er kjent med misjon. Mange spørsmål berøres, og forhåpentligvis vil dette virke stimulerende til å tenke videre på hva det er å være en misjonerende kirke i 2010.

ATLE OTTESEN SØVIK
REDAKTØR

INNHold

HISTORIKK:

Lys og liv ble første gang utgitt i april 1935 med en tydelig visjon om å styrke kontakten mellom menighet og fakultet. Bladet har siden den gang blitt sendt til alle tidligere og nåværende studenter og samarbeidspartnere som en gave fra fakultetet. «Kunde også vårt lille blad bidra, om enn aldri så lite, til å sprede lys fra Gud og hans ord, og skape liv, vilde det i sannhet ha en oppgave å løse.» Nr. 1 Lys og liv, 1. årg. 1935.

S.4 TEMA:

Kristen misjon i et nytt årtusen?

Hvordan kan kirken drive misjon på en god måte i 2010? Hva kan de lokale menigheter gjøre konkret for å være misjonende kirker? Beate Fagerli, Tormod Engelsen og Harald Hegstad i samtale om misjon.

S.8 PORTRETT: TORMOD ENGELSVIKEN

Tormod Engelsen forteller om møter med kristne verden rundt.

S.10 EDINBURGH 2010

Intervju med Knud Jørgensen om den store misjonskonferansen Edinburgh 2010.

S.15 MITT FUNN: KIRKEN – ET ANNERLEDES FOLK?

Jeppe Bach Nikolajsen om hva som skiller kirken fra samfunnet rundt seg.

S.16 KRONIKK: MISJON – FORDI VI BRYR OSS

Kronikk om misjonens positive betydning av Roar Fotland.

UTGIVER

Det teologiske Menighetsfakultet
Pb 5144 Majorstuen, 0302 Oslo
Telefon: 22 59 05 00
E-post: lysogliv@mf.no
Bankkonto: 6038 05 58583
www.mf.no

23 000 abonnenter mottar bladet fem ganger i året. Abonentene består av MF-venner, tidligere studenter og ansatte, alle menighetsråd og kirkelige organisasjoner og institusjoner. Ved kildehenvisning kan artikler i Lys og liv gjengis fritt.

ANNONSEINFORMASJON

Ønsker du å annonsere i bladet, ta kontakt med Marianne Torp. Har du andre spørsmål er du velkommen til å kontakte oss.

REDAKSJON

Vidar L. Haanes, ansvarlig redaktør
Atle Ottosen Søvik, redaktør
Marianne Torp, redaksjonsmedlem
Hallvard Olavson Mosdøl, redaksjonsmedlem

PRODUKSJON OG TRYKK

Foto på omslag: NASA
Layout: Neue
Trykk: Østfold Trykkeri, Askim

KRISTEN MISJON I ET NYTT ÅRTUSEN

Jesu misjonsbefaling er kanskje et av de mest karakteristiske og presise oppdrag Jesus etterlot seg. Men hva betyr den egentlig? Og kan man misjonere på samme måte i 2010 som man gjorde i 1950? Lys og liv har møtt tre personer som hver for seg har arbeidet med Kirkens misjonale oppdrag: Harald Hegstad, MF-professor i praktisk teologi, Tormod Engelsviken, MF-professor i misjonsvitenskap og Beate Fagerli, teologisk rådgiver i Mellomkirkelig råd.

TEKST: ESKIL SKJELDAL
FOTO: MARIANNE TORP

– *Misjonsbefalingen virker på mange måter som et tydelig oppdrag: 'Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler!' Men er den avhengig av at kristne må gå lengst mulig? Hvorfor bruke tid og ressurser på misjon ute når det er åpenbart at det trengs like mye misjon her hjemme i et avkristnet Norge?*

Engelsviken: Den nye oversettelsen vil ikke ha ordet «ut» med, men «gå og gjør». Dette kan kanskje enklere motivere for misjon hjemme, fordi det gjelder alle mennesker til alle tider på alle steder.

– *Men kan misjon i lokalmenighetene i Den norske kirke gjøres til noe mer enn den tradisjonelle kollekten til nytt vanntårn i en landsby i Bolivia?*

Fagerli: Den norske kirke er misjonerende, i tillegg til å være tjenende og bekjennende. Vannprosjekter blir en del av misjonen, for misjon er både tjeneste og solidaritet med andre mennesker. Det at vi skal gjøre alle folk til disipler betyr ikke at folk må være langt unna. Vi må huske på at andre folk også kommer til oss, og at de tradisjonelle grensene for misjon er forskjøvet. Vi er et multikulturelt og multi-religiøst samfunn og et solidaritetsprosjekt kan skje ute, men også hjemme. Slik kan dia-

konale prosjekter være en del av misjonsprosjektet. Det viktige er at man opplever at man samler en menighet rundt misjon.

Hegstad: Det er muligens konstruert en motsetning mellom folkekirke og misjon, at misjon er ute og folkekirken er hjemme? Men det er viktig å tenke at folkekirken ikke utelukker misjonsbegrepet. Kirken har et oppdrag overfor et folk og selv om det heter «Den norske kirke», er det ikke likhetstegn mellom Den norske kirke og det norske folk. Kristendommen er ikke norsk, og det norske folk må også vinnes for evangeliet. Dåp av barn og trosopplæring skjer jo i et misjonsperspektiv og står ikke i motsetning til å være en åpen, inkluderende og tjenende folkekirke.

Engelsviken: Vi lever i en ny tid der alle de europeiske kirkene har et flertall av nominelle kristne. Misjon og evangelisering må også gjelde folkekirkens egne medlemmer. Misjon må skje innad i Den norske kirke, men også som tverrkulturell misjon og på tvers av generasjoner. Historisk kan troen utslettes hvis flere generasjoner går tapt for kirken. Budskapet må traderes. En undersøkelse viste nylig at bare 43 % av nordmenn tror på Gud. Den gamle kristenhetstenkningen, da folkekirken omfattet hele folket, kan skape den illusjon at

hele folket er kristent. Jeg er veldig opptatt av at kirkens misjonsperspektiv både er globalt og lokalt. Vi må ikke bli for opptatt av det ene på bekostning av den andre, misjonen må være global!

– *Men mange menigheter sliter kanskje med å flytte teorien om Den norske kirke som en misjonerende kirke ned på et lokalt og konkret plan. Hvordan kan hver menighet lokalt ta utfordringene fra misjonsbefalingen på alvor?*

Hegstad: Det som er viktig å motarbeide, er tanken om at «vi her hjemme» skal hjelpe «de der ute», og at vi har alle ressursene. Vi har vel så mye å lære fra andre kristne i andre deler av verden. Det er ikke klart definert hvem som sender og mottar i den kristne misjonen. Helt konkret: Når det kommer kristne fra sør til oss her nord, er det viktig at vi har et rom for dem, og vi må utnytte det potensial de er for oss. Den iver og vitnetrang som afrikanske kristne kan bringe til Norge, må vi lære av.

Engelsviken: I 1963 ble det sagt på Kirkenes Verdensråds (KV) møte i Mexico City: Misjon på 6 kontinenter. Det er kanskje blitt virkeliggjort i løpet av de siste 10-20 årene: Afrikanske misjonærer ser Europa som en misjonsmark, og dette er ikke kontroversielt lenger. Selv om tyngdepunktet er flyttet sør-over, så går misjonsbevegelsene i alle retninger. Helt konkrete utfordringer for menighetene er fortsatte innsamlinger, for de største økonomiske ressursene er i Vesten. Men samtidig: Den personlige kontakten med menigheter og kirker i andre land er også viktig. Det er mulig pga. moderne teknologi, reiser, internett, telefon, ting som kan etablere personlige relasjoner. Denne globaliseringen slår inn i måten man tenker misjon på. Mennesker som har bodd andre steder er viktige og trengs som brobyggere i menighetene. Misjonæren som kommer hjem viser kanskje ikke lysbilder på bedehuset lenger, men har funnet andre måter

å kommunisere misjonsoppdraget inn i menigheten på.

Fagerli: Jeg tror enhver menighet må jobbe dobbelt, både ute og hjemme, og innse at det å drive misjon ute har vært viktig for norsk kristenliv hjemme: Aktiviteten ute har dratt i gang møtevirksomhet, innsamlinger og sosialt arbeid hjemme, og også bidratt til fornyelse i det åndelige livet i menighetene i Norge.

Hegstad: En type tenkning har vært gjeldende: Misjon er en sak for de spesielt interesserte; de brennende hjerter. De som ikke definerte seg som et brennende hjerte, har kanskje tenkt at her hører jeg ikke hjemme.

Engelsviken: For å kunne drive misjon i Den norske kirke er det viktig å møte folk der de er, lage nye møteplasser, være frimodig på evangeliets vegne og ha mange tilbud til ulike typer folk. Betydningen av å skape et menighetsfellesskap der alle føler seg inkludert fører til at folk vil trives der. Dette betyr igjen at gudstjenesten ikke kan virke kjedelig og irrelevant.

– Det er mange akser i kristenheten i verden, og mange ulike bevegelser: Nord-sør, vest-øst, evangelikale, pentekostale og karismatiske bevegelser. Hele tiden skal økumeniske hensyn tas. Hvordan kan kristne samtale om én misjon, og hva skulle fundamentet for en slik kristen misjon være?

Hegstad: Basis er forståelsen av at det finnes ett evangelium om Jesus Kristus.

Engelsviken: Ja, basis for kristen misjon må være at det bare er én frelser.

Fagerli: Kristen misjon er nødt til å fokusere den kristne enheten. Mye har skjedd i feltet mellom økumenikk og misjon, og dette gir seg utslag i nye nettverk, f.eks. Global Christian Forum. Disse nettverkene er nye uttrykk for ønsker om et samarbeid for det kristne vitnesbyrds del.

Engelsviken: Det finnes fortsatt uenighet innenfor KV, både teologisk og missiologisk.

Men noe nytt har skjedd og man er åpen for ulike synspunkter og er ikke lenger så opptatt av å samles om ett syn. Representanter for de ulike kirkesamfunn beveger seg innenfor alle disse ulike nettverkene.

Hegstad: I Global Christian Forum har man kommet på talefot med pinsekristne, som tradisjonelt sett ikke har vært så mye på talefot med KV. Dette har vært viktig nettopp fordi pinsekristendommen sprer seg med størst mulig vekst.

Engelsviken: Dette reiser spørsmålet om det finnes noe som kan kalles misjonsspiritualitet: Pinsebevegelsen er opptatt av rett lære (ortodoksi), rett praksis (ortopraksi), men også det rette engasjement, ortopati, rett pasjon. I misjonen må vi ha det rette engasjementet. Dette skapes av Den hellige ånd som er misjonens kraft.

Fagerli: I Norge er det en utfordring for norske menigheter og for misjonsfolket, ikke bare å drive misjon, men å ta imot forkynnelse på en ny måte og å ta imot solidaritetstjenester. Vi er også trengende, selv om vi ikke definerer oss selv som trengende. Samtidig har vi våre tradisjoner med for eksempel Bymisjonen, Frelsearmeen og Fransiskushjelpen, der både diakoni og forkynnelse drives. Kanskje kan vi bli flinkere til å se på oss selv som mottakere?

Hegstad: Vi kan ikke bare satse på kontaktflate og sosiale tiltak for å samle mennesker for samlingens skyld. Vi må tenke etter hva man samler til. Hva gjør kirken til kirke? Hva er sentrum i dette? Vi kan ikke bare leve på gamle tradisjoner, men vi må leve på budskapet: Hva tror vi på? Innholdet i den kristne tro er det viktige i misjonen, ikke det at man bruker kirken i en nasjonalistisk retorikk. Det kristne kan ikke være noe nasjonalt, etnisk eller kulturelt. Kirken må besinne seg på hva den står for og hva det sentrale innholdet er.

Fagerli: Der er vi i en ny tid. Dette er et resultat av sekularisering og multireligiøsitet, og unge står overfor helt andre valg nå enn det

som var tradisjonelt «norsk» tidligere. Det er uhyre viktig med opplæring i den kristne tro.

Engelsviken: Her har vi fått en medhjelper i postmodernismen. Mange konfirmanter dør seg, og de kan si at de gjør det fordi de tror. Det er mer akseptert å bekjenne enn det var før. Postmodernismen har åpnet opp for at kirken kan være mer offensiv og spille på en kristen identitet. Mange innvandrere i Norge er kristne innvandrere, og disse ønsker å ha et fellesskap i norske menigheter. Dette betyr videre at de norske menighetene lokalt vil oppleve flerkulturalitet, og dette kan komme til uttrykk i deltakelsen i gudstjenesten. Alt kan ikke foregå på etnisk norske premisser. Alle de ulike kulturene i menigheten må reflekteres inn i gudstjenesten. Her på MF har vi fått stadig flere studenter med innvandrerbakgrunn som ønsker å gjøre en jobb i Den norske kirke.

– Det er stadig flere muslimer i Norge. Skal vi omvende disse?

Engelsviken: Muslimer må kunne drive misjon i Norge, for islam er en misjonerende religion. På samme måte må kristne ha rett og plikt til å drive misjon overfor muslimer.

Hegstad: Både dialog mellom religioner og misjon er viktig og er ikke gjensidig utelukkende.

Fagerli: Gjennom The Oslo Coalition on Freedom of Religion and Belief har Mellomkirkelig råd og Islamsk råd vært med på å utarbeide Recommended Ground Rules for Missionary Activities. Dette betyr at man anerkjenner hverandre som misjonerende religioner, og at man anerkjenner enkeltindividets rett til å konvertere. Det er ikke uproblematisk å bruke uetiske metoder i misjon.

– Er misjon et negativt ladet ord?

Fagerli: Jeg oppfatter at ordet misjon ikke er så negativt blant unge nå som det var i min generasjon, for 20 år siden. Ungdommens Kirkemøte tar i år opp «misjon» som et eget tema.

Engelsviken: Misjon skaper ulike assosias-

sjoner for ulike personer. Det er viktig at vi ikke er negative til misjonsorganisasjonene. De har en stor oppgave, selv om de ikke har monopol på misjon. Men de har verktøyet og kompetansen på det praktiske misjonsarbeidet, og dette betyr at de må ha sin plass i kirkevirkeligheten i Norge.

Hegstad: Samarbeidet mellom kirken og misjonsselskapene i Norge har vært godt, og det lever i beste velgående. Det er viktig å anerkjenne organisasjonene og at det de gjør er på vegne av kirken og menighetene. Den norske samarbeidsmodellen har vist seg å være vellykket.

Fagerli: Misjonsorganisasjonene bidrar til at begrepet misjon har en positiv klang, tror jeg. Den imperialistiske konnotasjonen er utdatert, metodene og teorien har forandret seg, og denne fornyelsen kommer fra misjonsorganisasjonene selv.

– Hvordan kan MF bidra til et godt samarbeid mellom kirken og de ulike misjonsorganisasjonene i Norge?

Engelsviken: MF må se sin oppgave i å presentere misjonen innad på huset, men også utdanne folk til misjon nasjonalt og internasjonalt. Det betyr å ta imot folk fra andre land og utdanne dem. Misjonsvitenskapen på MF har en fin tradisjon, og misjonsengasjementet har ikke bare vært begrenset til misjonsvitenskapssesjonen. Mange ulike lærere fra ulike

fagkretser har engasjert seg.

Hegstad: MF har vært viktig i utviklingen av misjonsvitenskapen som disiplin. Faget er i ferd med å svekkes i nordisk sammenheng, så MF må opprettholde denne satsingen.

VITAL BASE® Benkeputer

Putene har en sterk aldriings- og varmebestandig friksjonsduk på undersiden som sørger for at den ligger i ro på benken. Alle putene har glidelås for enkelt vedlikehold og rengjøring av trekk. Mer enn 400 fargenyanser i flammehemmende tekstiler av ull og ullblandinger.

Be om prøver og pristilbud!

VITAL BASE®

Your Challenge - Our Science

Myravegen 9, N-6060 Hareid
Tel +47 70 09 59 50 | firmapost@vitalbase.no
www.vitalbase.no

Individuell tilpasning og ergonomisk utforming. Seteputer, ryggputer, kneleputer, formtilpasning. Nesten alt er mulig.

SOMMERTILBUD!

Prøv Vårt Land i 2 mnd* for kun **kr 249,-** (50% Rabatt)
(abonnementet stopper automatisk)

“Vårt Land ønsker å være landets beste avis innen området kristenliv og vi mener vi ofte lever opp til våre høye mål. Den som leser Vårt Land skal bli bredt og saklig orientert om nyheter og hendelser landet rundt. Men vi formidler ikke bare nyheter og meninger, vi vil også inspirere våre lesere ved å fortelle om ulike måter å drive kristent arbeid på, i kirker, menigheter og foreninger.”

Jon Magne Lund, kommentar- og debattredaktør

Bestill på vl.no/2mnd

*Tilbudet gjelder ikke om du har vært abonnent siste 3 mnd.

5 OM MISJON

HVA MENER DU OM MISJON?

JARLE SIMENSEN, PROFESSOR EMERITUS VED NTNU

– Misjonen i Afrika har en mangfoldig historie preget av ulike faser: fra paternalisk og kolonial til demokratisk og nå støttende for de lokale kirkene. Misjonen har bidratt til åndelig frigjøring, materiell framgang og verdifull kulturforskning, i så måte har den vært et progressivt historisk prosjekt. Men det er de afrikanske kirkene

selv som har skapt den store framgangen for kristendommen. «Kulturimperialisme» er et politisk ladet begrep som egner seg dårlig til analyse, like lite som jeg vil bruke dette begrepet om kristningen av Norge i middelalderen. Støtte til misjon/lokale kirker er verdifull utviklingshjelp.

INGEBORG HEGGHEIM, MF-STUDENT

– Uansett hva vi som kristne velger å gjøre i forhold til misjon, vil det være en respons på misjonsbefalingen. Jeg ønsker å ta Jesu ord på alvor, og da må jeg ut av min komfortable kristen-boble, selv om det er vanskelig. Det er altfor mange som ikke vet at Gud elsker dem, og det er

vår oppgave å vise dem det. Misjon kan ha ulike former, men alt i alt tror jeg det handler om å bry oss om og bruke tid med ikke-kristne rundt oss og la dem bli kjent med Jesus gjennom oss.

JORUNN ANDESTAD LANGMOEN, ASSISTERENDE GENERALSEKRETÆR I DEN NORSKE ISRAELSMISJON

– Den som tar Jesus på alvor, må også ta misjonsoppdraget på alvor – misjonsbefalingen fra Jesus er tydelig. Det vil være galt både overfor Gud som ofret sin egen sønn for oss, og overfor menneskene som er elsket så høyt av Gud, om vi skulle holde dette for oss selv. Når vi formidler

evangeliet er det viktig at vi møter menneskene med respekt og kjærlighet. Det holder ikke å snakke om Guds kjærlighet med ord; kjærligheten må oppleves i praktiske handlinger og holdninger for at budskapet skal være troverdig. En levende kirke er en misjonerende kirke.

ØYSTEIN BJØRDAL, DOMPROST I MOLDE

– Misjon er hjerteslaget i å vere kirke i denne verda. Gud sende Jesus til vår jord. Og Jesus sende disiplane sine ut frå Jerusalem og like til jorda sine endar. Kirke og misjon handlar om dette grunnleggande: at vi er sendt av Jesus Kristus ut i heile verda med evangeliet og sakramenta, og med alle gode, skapande evner og

gåver Gud har gjeve oss. Misjon er også utfordrande for kirka fordi den er grensesprengande og endrar kirka heile tida, geografisk, kulturelt, og på fleire måtar. Kirkas misjonale identitet gjer at ho er både lokal, multikulturell og transkulturell på same tid.

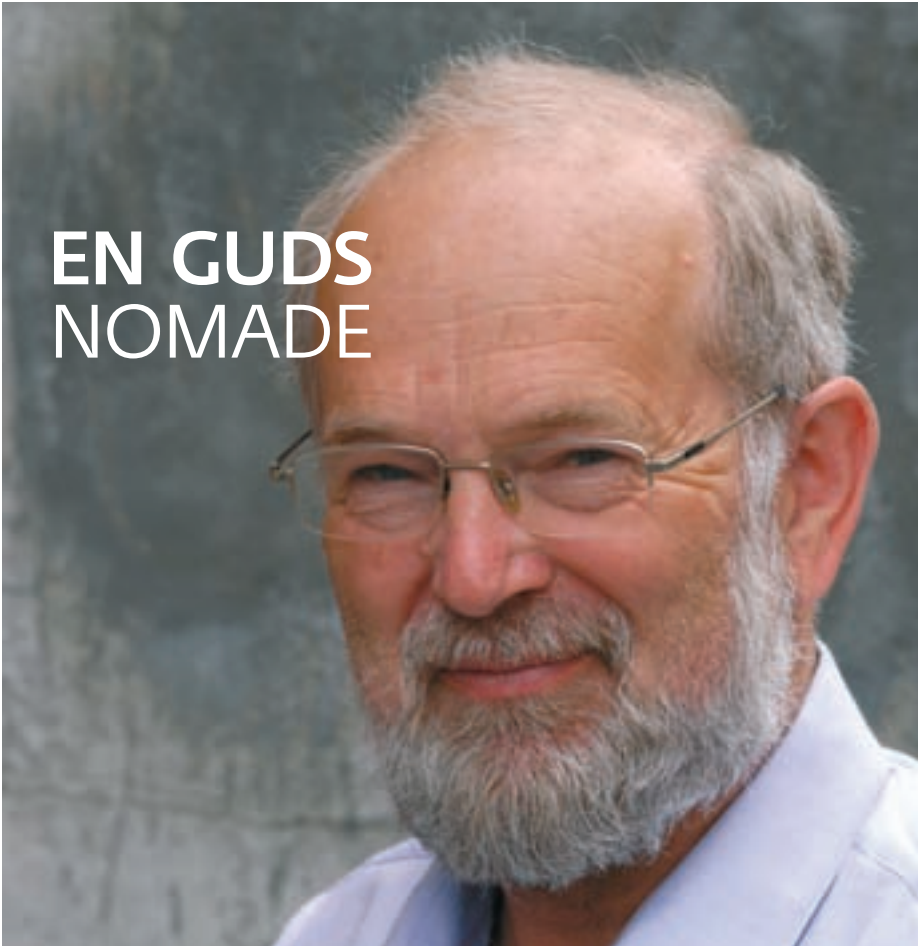

ARNFINN ENG, STUDIESJEF PÅ MF, OPPVOKST SOM MISJONÆRBARN I KENYA

– Misjonsoppdraget er gitt kirken av Jesus selv når han sier 'Gå derfor ut...', og er kirkens første og største oppdrag - et oppdrag som betinger dens eksistens, ganske enkelt fordi vi ikke hadde hatt noen kirke i det hele tatt hvis vi ikke hadde hatt misjon. Misjon handler både om å ta på

alvor oppdraget vi som kirke har fått til å formidle evangeliet til stadig nye generasjoner, og det handler om å krysse kulturelle og geografiske grenser for å formidle evangeliet til «de som ikke har hørt» - enten de er våre nærmeste naboer eller bor i et annet land.

EN GUDS NOMADE

TEKST: ESKIL SKJELDAL
FOTO: MARIANNE TORP

– *Hva vil du med livet ditt, Tormod?*

– Først og fremst ønsker jeg å «make a change», å få til en endring. Jeg håper at mitt liv kan bety noe for andre mennesker, for Guds rike, for Kirken, for misjonen. Jeg har nok alltid ønsket å være med på å bringe mennesker nærmere Gud og nærmere en tjeneste for Gud. Dette gjelder ikke bare ved min undervisning på MF, men også gjennom forkynnelse og mitt internasjonale misjonsengasjement.

– *Har du alltid vært en kristen?*

– Ja, absolutt. Jeg var bevisst kristen før jeg begynte på grunnskolen. De som husker godt, mener at jeg leste NT under pulten. Da jeg gikk i 2. klasse husker jeg at jeg tenkte at jeg var en kristen, og at jeg måtte vinne de andre for Jesus. At jeg måtte være et vitne. Dette kommer nok av at jeg ble tatt med på bedehuset fra jeg var veldig liten, i Fredrikstad på Sei-

ersten misjonshus. Jeg kan altså ikke huske en tid hvor jeg ikke var bevisst kristen. Hjemme var det også åpent hus for misjonærer og predikanter, og mitt personlige møte med dem betydde mye. Dette var gode folk, og jeg fikk se de fleste fra to sider: Alvorsfylte på prekestolen, men avslappede hjemme.

– *Hvor kommer ditt engasjement for det kristne budskapet fra?*

– Jeg opplevde mye fint i tiden på gymnasen, spesielt i Laget, hvor man tidlig fikk ansvar for å forkynne og være med i lederskap. Målsetningen var hele tiden å vinne de andre for Kristus, og det ble en del av min identitet. Omkring 17-årsalderen bestemte jeg meg for å gi mitt yrkesliv til Gud. Jeg hadde drømmer om å bli sjøoffiser eller lege, men fra da av ble spørsmålet hva Gud ville at jeg skulle gjøre med livet mitt. Men jeg var lenge usikker. Jeg begynte på MF, men søkte og kom inn på me-

disin flere ganger. Kvelden før jeg skulle begynne på medisinstudiet, det var en torsdag, husker jeg, ja, da fikk jeg oppleve et klart kall til fulltidstjeneste i kirken. Det førte til at jeg fortsatte på MF. Senere, da jeg tjenestegjorde i feltprestkorpsset, fikk jeg et konkret spørsmål om å vikariere som lærer på det teologiske seminaret i Addis Abeba. Jeg sa ja: Det var et skjebnesvangert valg fordi dette «ja» satte mitt liv på en kurs, og førte meg inn i misjonens tjeneste.

– *Du har altså vært misjonær selv?*

– Ja, i Etiopia i to år ved Mekane Yesus Seminary. Dette var utrolig viktige år for meg og var avgjørende for mye av mitt videre yrkesliv: Studere Bibelen, skrive, forkynne. I Etiopia møtte jeg en kirke som var veldig forskjellig fra den i Norge: Den hadde en veldig vekst, ja, nærmest vekstproblemer, og med påfølgende store behov for utdanning og opplæring. Her så jeg Gud virke på en konkret og synlig måte. I Etiopia opplevde jeg at jeg var i frontlinjen for Guds rike. Dette skjedde i kamp med andre krefter, for i 1971-73 var keiser Haile Selassies epoke på hell, det var mye sosial uro, og vi ante en ny tid komme med kommunismen. Men det var også en veldig vekkelse i pinsebevegelsen. Jeg ble bedt om å studere pinsevekkelsen og rapportere til Mekane Yesus-kirken. Var pinsevevnenne kristne brødre og søstre, eller skulle kirken ta avstand fra dem? Senere under den kommunistiske perioden ble pinsebevegelsen forbudt, men Mekane Yesus-kirken fikk lov å fortsette. Pinsevevnenne kom da inn i denne kirken og påvirket den i karismatisk retning.

– *Hva er din nådegave, tror du?*

– Jeg tror jeg har fått en nådegave, og jeg fikk et bibelord en gang som ble mitt ord: I 1 Tim 4, 13 står det at 'du skal ta deg av skriftlesningen, forkynnelsen og undervisningen.' Jeg hadde håpet å få evangelistens nådegave og være en predikant og forkynne slik at folk kom til tro, men det har vist seg at bibelstudiet, forkynnelsen og undervisningen er min oppgave.

– *Du er jo på mange måter en rastløs reisende, og lever et nomadeliv. Er du en spennings søker på jakt etter nye land og kulturer?*

– Ja! Jeg har nok stor appetitt på livet og det å oppleve. Jeg er glad i å reise til andre byer og kulturer; det å vandre rundt i en storby i Kina eller Afrika er stort. Eller naturopplevelser; en afrikansk solnedgang. Favorittreisemålet mitt er nok Afrika. Iguassufossen på grensen mellom Brasil, Paraguay og Argentina var

også en spesiell opplevelse. Natur- og kulturopplevelser er et «frynsegode» for oss misjonærer. Min interesse for pinsebevegelsen har nok også dette spenningsmomentet i seg, fordi det er en annen form for kristendom. Den sterkt følelsesmessig engasjerte kristendommen fascinerer meg.

– *Kristen karismatisk, når går den fra å være sunn til usunn?*

– Når den forlater forpliktelsen på Guds ord og blir spekulativ eller veldig fokusert på mennesker. Dette gjelder særlig ledere; at de får for stor makt og manipulerer mennesker. Dette er fullt mulig innenfor noen karismatiske bevegelser. Men det jeg møtte i USA og i OASE, var en genuin fornyelses- og vekkelsesbevegelse. Jeg har også blitt skuffet over karismatiske virksomheter, men misbruken opphever ikke bruken. Jeg har sett hvor enormt mye disse bevegelsene kan bety i det globale sør, både rent åndelig og sosialt. Mange kristne får en ny livsstil: Takket være troen tar de hånd om sine nære og seg selv på en ansvarlig og ny måte. En viktig rettesnor for min bedømming av kristen karismatik er Bibelen. Det vi mennesker vet om Gud, har vi fra Bibelen. Skriftens åpenbaring av Jesus Kristus er normativt for hva kristendom er, etter mitt syn. I mitt studium av den karismatiske bevegelsen var det viktig for meg å sjekke om nådegavene og engasjementet var i overensstemmelse med Skriften. Jeg er skeptisk til menneskelige spekulasjoner om Gud og ønsker å basere meg på det som står i Bibelen. Noen har kalt meg en biblisist, men kanskje er det mer et sterkt ønske om å forstå og anvende Bibelen.

– *Misjon er egentlig veldig metodefokusert: Hvordan kan evangeliet om Jesus bli kommunisert? Det viktigste i retorikken er jo ikke å få ting sagt, men å få det hørt. Hvordan synes du kristen misjon i Norge fungerer – sett i lys av å få ting hørt?*

– Det som skjer i Norge, er jo at mange hører noe annet enn det kirken ønsker å si. Det kommer av den tunge konteksten vi forkynner inn i, folk har med sine fordommer til Kirken. Det virker på meg som om det er vanskelig å kommunisere slik at folk hører evangeliet. Derfor må forkynnelsen ledsages av gode gjerninger, som for eksempel i Frelsesarmeen. Eller der man får et menighetsliv, et forsamlingsliv, som fungerer godt. Mennesker må få muligheten til å møte forkynnelsen i rammene av en levende menighet. Utfordringene i Norge blir å skape levende menighetsfellesskap som trekker menneskene inn. Det er

et stykke frem, og vi har store utfordringer knyttet til misjon i vår egen kultur.

– *Du har skrevet mye om Jesus Kristus i Sør. Hva har det betydning for din tro å møte andre kristne?*

– Jeg har møtt kristne i Kina, Malaysia og Afrika blant annet. De danner en veldig levende kirke: I Kina ser vi at mennesker som har vært kristne i mindre enn ti år, satser alt på at evangeliet er sant, og det med fare for sine liv, sine yrkesliv og sin posisjon. Men de erfarer at det holder! Kristentroen får betydning for alle sider ved livet. Dette møtte jeg i Afrika også, der kirken er opptatt av menneskers ve og vel, og har omsorg for alle nødlidende mennesker. Mennesker hadde en intens tro og opplevde Guds aktivitet i sine omgivelser; helbredelser, bønnhørelser, åndutdrivelser. Den åndelige verden og den materielle verden er mer forent, og du finner ikke de skarpe skillene som vi har i vår kultur. Bønnelivet hos afrikanske og asiatiske kristne er også utrolig inspirerende. De har også en stor frimodighet til å stå for det Bibelen står for. Av og til kan det nesten bli for mye av det gode, og jeg husker spesielt begravelsen til den kjente afrikanske teologen Kwame Bediako. Den varte i fem timer, og der hørte vi en kompromissløs omvendelsespreken. Det var krutt og svovel, men også en sterk og frimodig tale.

– *Ryktet sier at du er glad i gamle gjenstander. Hvorfor samler du på gammalt ræl?*

– Gammelt ræl er det rette ordet, jeg er glad i gamle ting som er laget for hånd. Det kan være møbler, lamper, malerier, ikke nødvendigvis dyrt. Jeg har til og med kjøpt et gammelt bedehus i Ørje, Emmaus, som jeg bruker som lager. Ting blir jo liggende der, da. Det har kanskje blitt mer en mani enn en hobby. Jeg synes det er trist når gamle ting blir kastet og ødelagt. Det er jo også en viss hygge forbundet med å samle, for om sommeren kjører kona og jeg kassebilen til ulike loppemarked i Frankrike, fyller opp, og drar hjem igjen.

– *Du har deltatt i internasjonalt kirkelig arbeid i mange år. Er det noen hendelser fra alle de internasjonale møtene du har vært på, som har gjort et sterkt inntrykk på deg?*

– Kanskje det som har gjort mest inntrykk på meg, var KV-konferansen i Athen. Jeg ledet der et dialogseminar mellom ortodokse og pinsevenner, bestående av unge og lovende pinseledere. Der var jeg vitne til en tilnærming mellom disse to kirkesamfunn. Det var utrolig spennende, for her hadde vi den gamle

kristendom fra oldkirken, men også den yngste grenen på kirkens tre. Disse to fant sammen på en del sentrale områder når det gjaldt Den hellige ånd. Jeg vil også trekke frem det utrolig inspirerende fellesskapet på disse møtene, og også muligheten til å høre noen av verdens beste predikanter, som for eksempel John Stott, mennesker som er store og viktige og som er blitt brukt av Gud i vår tid på en spesiell måte. Jeg unner alle kristne å komme inn i et internasjonalt miljø og få oppleve å møte kristne fra andre deler av verden. Man bør være en verdenskristen, i en lokal menighet, ja, men med en global visjon.

– *For at misjon skal fungere er de som misjonærer avhengige av å ha et relativt definert syn på det som skal formidles, det kristne budskapet, enten det er teoretisk eller praktisk. Ser du noen utfordringer knyttet til denne skråsikre delen av misjonen?*

– En forutsetning for de som har kall til å misjonere, er at de har fått et møte med Kristus. Vi ser ofte at det er mennesker med sterke overbevisninger som blir misjonærer. Kanskje har de tilhørt miljøer der evangelisering er viktig. Dette er mennesker som har møtt Kristus på en måte som gjør at det ikke er mye plass for tvil; de har som oftest en sterk overbevisning om å være Guds budbærer og at det de forkynner er sannheten med stor S. Dette må de dele med andre. Selvkritikk og dialog er også viktig i misjonen, men de som har misjonærens nådegave, formidler ofte med en sterk personlig overbevisning. Misjon har endret seg. Den innebærer ikke, som noen fremdeles synes å tro, at en hvit mann kommer for å prakke «sannheten» på en hedensk befolkning. I de senere år er det et større fokus på kontekstualisering og på at de lokale kristne formidler evangeliet til sitt eget folk. Men det er nok ikke mye rom for tvisyn! Dette kan av og til lukke for budskapet. Særlig i vår kultur finnes det kristne som stiller kritiske spørsmål og er opptatt av en dialogisk form, og som når lenger ut enn de som er mer skråsikre. Men uansett er utfordringen hele tiden å fornye misjonsarbeidet og kommunikasjonsformene. Vi må ikke la oss binde og blinde av tradisjoner og metoder som har fungert tidligere, men stadig være opptatt av hvordan vi kan nå mennesker i dag på en slik måte at de forstår og kan ta stilling til evangeliet.

GAMMELT VITNESBYRD I EN NY TID

Lys og liv har intervjuet Knud Jørgensen, sentral i planlegging og gjennomføring av Edinburgh 2010. Jørgensen er dekanus for Tao Fong Shan i Hong Kong og førsteamanuensis II ved MF.

TEKST: ESKIL SKJELDAL

– *Hva skjedde i Edinburgh i 1910?*

– «Edinburgh 1910» handlet om en såkalt verdensmisjonskonferanse som samlet 1200 misjonsledere fra Vesten. Det var ikke første gang en slik konferanse ble avholdt; det hadde tidligere skjedd i New York i 1899. Men det var første gang at man hadde et klart globalt mål. Samtidig var 1910 i grunnen ikke en verdensforsamling. En liten gruppe fra Asia deltok, en person fra Afrika, ingen fra Latin-Amerika, og ganske få fra Øst-Europa. Resten av de 1200 deltakere var fra Vesten, og de fleste var menn.

– *Kan du beskrive prosessen frem mot denne hendelsen i Edinburgh? Hvem var sentrale i denne prosessen, og hva var den historiske årsaken til møtet?*

– De to sentrale personer i forberedelsene var studentlederen John R. Mott (USA) og misjonslederen J.H. Oldham (England). Den første var den visjonære og den andre var organisatoren. Årsaken til konferansen var en optimistisk tro på at dette var tiden for å tenke strategier for «Verdens evangelisering i dette slektledd», slik Mott formulerte det. Et svært viktig skritt på veien mot slike strategier var en grundig forberedelse, via åtte store studieprosesser, med deltagelse fra misjonsmarker og misjonærer, og tilsvarende rapporter som dannet grunnlaget for hele konferansens program: Hver dag behandlet man ett tema.

– *Er det mulig å beskrive utviklingen fra 1910 til 2010 med noen grunntrekk?*

– Edinburgh 1910 ble en suksess som skapte misjonsbegeistring i Vesten. Det ble for deltakerne et møte med en større verden og med en visjon om en global kirke. Samtidig var visjonen farget av vestlig selvtilit. Fire år etter

brukte de vestlige misjonsland opp all sin energi og optimisme i en krig som var mer destruktiv enn noen gang tidligere. Likevel er visjonen blitt virkelighet: Det finnes i dag en kirke på alle kontinenter og blant alle folkeslag. Evangeliet kan slå rot i enhver kultur og frembringe frukt i kirke og samfunn alle steder. Slik er kirkens kart blitt dramatisk endret: Det store flertall av kristne finnes i dag i Afrika, Asia, Latin-Amerika og Stillehavsområdet. Uten misjonsinspirasjonen fra Edinburgh ville kristentroens fremtid som en verdensreligion ha vært tvilsom, især ettersom troen er gått tilbake i Vesten.

Det er også viktig å huske at Edinburgh 1910 ble starten på en bred økumenisk bevegelse som i 1948 resulterte i opprettelsen av Kirkenes Verdensråd. Også Lausannebevegelsen må ses som en direkte fortsettelse av Edinburgh 1910 hva angår anliggendet for verdensangelisering.

– *Hva er den sentrale ideen bak 2010?*

– På samme måte som i 1910 befinner vi oss i dag midt i en overgang, i en grenseliknende periode. Den tradisjonelle misjonsperioden (fra slutten av det 18. årh. til slutten av det 20. årh.) er forbi. Vi trenger nye modeller for å tolke og gi sammenheng til nye misjonsmønstre for et nytt århundre. Det trengs nye vinsekker for å ta høyde for en ny tid.

– *Hvem er viktige aktører i møtet i år?*

– Internasjonalt har en rekke kirker gått sammen i et «general council». Medlemmene omfatter Kirkenes Verdensråd, World Evangelical Alliance, Lausannebevegelsen, alle verdens kirkesamfunn – reformerte, lutheranere,

anglikanere, katolikker, ortodokse, baptister, metodister, pinsevenner, adventister og afrikanske uavhengige kirker. Og likesom i 1910 vil både teoretikerne og praktikerne være tilstede, fra hele verden og ikke bare fra Vesten.

– *Hva blir den viktigste oppgaven for møtet i år?*

– Oppgaven er å gjøre for vårt århundre hva Edinburgh gjorde for det 20 århundre: å fange en visjon og sette en dagsorden som kan gi retning for og energi, inspirasjon, til misjon i en annerledes tid og annerleds verden. Det vil skje med utgangspunkt i temaet «Witnessing to Christ Today».

– *Hvilken rolle spiller Den norske kirke i Edinburgh 2010?*

– Den norske kirke har, via misjonsorganisasjonen Areopagos, deltatt aktivt i planlegging av og i arbeidet med Edinburgh 2010. Fire til fem norske representanter vil delta, deriblant biskop Ole Christian M. Kvarme. I tillegg vil vi Norge i september avholde en stor misjonskonferanse om «Misjon til forandring – Transforming Mission». Her har Den norske kirke, Norges Kristne Råd og Norges råd for misjons og evangelisering (NORME) gått i samarbeid med hverandre og med Egede Instituttet og Areopagos. Konferansen vil lytte til en evaluering av norsk kirke og misjon utført av et team fra Sør, satt sammen av personer som kjenner vår situasjon. Dette teamet er allerede godt i gang med arbeidet.

– *Hvilken rolle har du i prosessen frem mot årets møte?*

– I 1910 hadde man åtte forberedende kommisjoner; i dag har vi hatt ni kommisjoner som hver har arbeidet med et hovedtema for misjon i

– MF ER EN UNIK INSTITUSJON

det 21. århundre. Fra skandinavisk side har man vært med i tre av disse prosessene. Jeg har selv deltatt i arbeidet med «Christian Mission among Other Faiths» og «Forms of Missionary Engagement». I tillegg er jeg formann for gruppen som koordinerer hele det internasjonale studiearbeid og medlem av arrangementskomiteen. Vi har nettopp gitt ut en større bok med et kapittel fra hver kommisjon (se www.edinburgh2010.org). I løpet av 2010-2011 vil vi publisere en Edinburgh-2010 serie med 10-12 bøker om ulike temaer.

– *Hva er Kirkens viktigste utfordringer når det gjelder misjon i et nytt årtusen?*

– Jeg vil oppsummere dette i noen punkter:

- Kristentroens tyngdepunkt er i det globale Sør. Allerede nå ser vi hvordan Vesten er blitt en misjonsmark. Norge befinner seg i en misjonssituasjon. Det betyr også at vi må vurdere radikale endringer i vår utdanning av folk, inklusive teologisk utdanning.

- Troens folk er på vandring. Slik har det alltid vært; i dag går veien i hovedsak fra Sør til Nord. Migrasjon er den viktigste misjonsbevegelse i vår tid i det hele tatt. I mange av Europas storbyer er det flere immigrantkristne til gudstjeneste om søndagen enn landets egne. Skal «Ordet vende tilbake» (Mission in Reverse) til oss «nasjonale» via kristne innvandrere?

- Det globale Sør er de fleste steder også det fattige Sør. Vil de fattige, de marginaliserte, de maktesløse bli vår tids viktigste misjonærer?

- I Vesten vil mange trenge å høre evangeliet på nytt, som var det den første gang de hørte det; og for et økende antall mennesker i vår kontekst vil det faktisk være første gang. Kall det re-evangelisering eller trosopplæring.

- Store deler av vår verden er blitt postmoderne; vi har mistet *den store fortellingen*, livet handler om min historie og om de mange små sannheter. Bli dette den store nye kulturbarrieren for formidlingen av evangeliet i et nytt århundre?

- Dette århundre blir det pentekostale århundre. Det er pentekostalt pregede kirker som vokser; også etablerte kirker som den lutherske og romersk-katolske vokser der hvor de karismatiske gaver og ytringer får plass. Mye på godt, men ikke problemløst der hvor herlighetsteologien tar overhånd eller hvor evangeliet blir til en slags magi eller mantra.

Biskop Olav Skjevesland takker av som ordfører i Forstanderskapet.

TEKST: ESKIL SKJELDAL

– *Hvilke minner fra din studietid på MF har satt sterkest spor i deg?*

– Oj, minner strømmer på! Jeg får sirkle inn tre av dem: Det første minnet handler om hvor forskjellige personligheter professorene var – fra stilsikre O.G. Myklebust til... (våger ikke å fortsette!). Det andre minnet fører tanken tilbake til muntlig eksamen i kirkehistorie for prof. Wisløff. Det ble en intens eksersis i temaet Tridentiderkonsilet og motreformasjonen. Det tredje minnet går på åpningen av kjellerkaféen i St. Olavs gate. Sant å si et temmelig rufsete etablissement, hvor den lave takhøyden lærte oss å gå duknakkert ut i livet! Senere lærte vi å rette ryggen, trur eg! Kaféen fikk det treffende navnet *Hades*, - men husets engel, fru Schøyen og hennes vaffler, var det ingenting å si på.

– *Hvordan opplevde du tiden som praktiskumsrektor og professor i praktisk teologi ved MF?*

– Enormt utfordrende i forhold til studentene, mye svette og nerver – og svært stimulerende i forhold til faget!

– *Hva tenker du generelt om forkynnelse i et nytt årtusen, og prekenens fremtid spesielt?*

– Forkynnelse, formidlingen av troen, må fortsatt skje «mange ganger og på mange måter». Enhver generasjon har en tendens til å overvurdere hvor enestående den er! Jeg er dessuten usikker på hvor dypt de nye sosiale medier lodder i menneskesinnet og om de virkelig maktet å skape endring i menneskers liv. Prekenen vil stå seg i fremtiden, så sant den både har substans og evner å berøre menneskers hverdagsliv. Vår forkynnelse har behov for mer berøringskraft – men uten å slå over i klissethet.

– *Hvordan opplever du, som biskop i Den norske kirke, MFs presteutdanning og kandidaten som utdannes fra MF?*

– MF har, med stor dyktighet og følsomhet for samtidens behov, utviklet et godt og relevant studietilbud. Og samtidig er økende vekt

blitt lagt på å «forme» studentene for fremtidig tjeneste. Etter at jeg var på MF har vi måttet lære et nytt ord om en viktig sak: «spiritualitet». Jeg var på 1990-tallet med i en gruppe som arbeidet med «MF frem mot år 2000». Vi tegnet der et «fornylings-scenario», og jeg tror mye av det vi drømte om den gangen, har slått til.

– *Hvordan vil du vurdere MFs rolle i kirken og i samfunnet?*

– MF må ikke sette sitt lys under en skjeppe, men ha sunn selvbevissthet i møte med utfordringene i dagens kirke og samfunn. MF er en unik institusjon i landet vårt, og må stadig skjerpe seg, slik at fakultetet lever opp til sin institusjon!

– *Du er kjøpmannssønn fra Nordstrand og har vært knyttet til MF nesten hele ditt voksne liv. Om du kunne tenke deg et annet liv, hva ville du gjort da?*

– Jeg fikk min vei, og jeg gikk den. Et annet liv? Kanskje som pressemann med teologi, religion og kultur som spesialfelt? Det måtte i hvert fall bli et yrke som forholder seg til livets dybder og kompleksitet. Jeg hater overfladisk surfing. Det billige er verst!

ANDAKT MISJON

Hva er misjon? Ordet kommer av latin «missio», som betyr «å sende, utsendelse».

I Vestkirkene er ordet blitt en indrekristen kode for det å utbre evangeliet og å vitne om Kristus for nye grupper. I engelsktalende land snakker man om «The Great Commission», det store oppdraget, forstått som ekspansiv handling i tråd med Matteus 28,19: 'Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler!' I Østkirken er man tradisjonelt opptatt av at kristne har ansvar for å være vitner der de er satt. Slik tolkes misjonsbefalingen i Apostelgjerningene 1,8: '... dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og helt til jordens ender.'

Enten vi forstår misjon slik eller sånn, så handler det om å vise og forkynne hva og hvem man tror på. Med fokus på Jesus kan vitnet være sterkt eller svakt, men det kan vanskelig unngå å peke i riktig retning. Dermed er det spennende å utfordres på vante forestillinger. Kanskje misjon ikke alltid er å reise ut? Kanskje det også er å være der jeg er, som salt og lys? Kanskje – en dristig tanke! – kanskje det ikke er slik at det er vår oppgave å salte hele verden? Kanskje er det noen ganger og noen steder også bare en oppgave å være salt i verden, og stole på at Kirkens Herre bruker saltet slik han vil?

Vi har nettopp feiret påskehøytiden. I påsken tar Gud den fulle konsekvens av inkarnasjonen, av det å bli menneske: dødelighet og lidelse, til og med gudsforlatthet. Fordi han gjør det, kan vi virkelig si: 'han var et menneske som vi.' Han viste oss at slik hans liv med oss begynte her, begynner livet vårt med ham også her: i en stall, i et snekkerverksted, langs sjøen og landeveien, på et kors – i en fødestue, på en skole, en jobb, et sykehus, ved en grav. Men når han, et menneske som vi, står opp på Påskemorgen, betyr det at vi også kan begynne å se og tro på den fulle konsekvensen av inkarnasjonen: Den veien han begynte å gå med oss inn i vår død, kan vi gå videre, sammen med ham, like inn i oppstandelsen og livet.

Vår misjon på jorden, vårt oppdrag, er å gi mennesker dette håpet. Det finnes mange måter å gjøre det på. Vi kan gå ut; vi kan bli der vi er. Vi kan handle, som Kristi hender og føtter, eller vi kan tale, som hans stemme. Vi kan heise flagget, eller vi kan tilbe Gud i stille tillit til at hans Ånd virker det den vil. Vi er Kristi vitner, uansett, så lenge vi peker på ham. Og se, han er med oss alle dager, inntil verdens ende.

TEKST: JON AALBORG
ILLUSTRASJON: SOLVEIG SERIGSTAD HAUGE

FORSKNING AKTUELT

Kommende konferanser

Seminar om åndelig veiledning

Magnus Malm, Geir Otto Holmås og Rory Mulligan foredrar om åndelig veiledning på MF 7.-8. juni. Seminaret er åpent for alle. Se mf.no eller kontakt Pirjo.Krabye@mf.no for å delta.

Avholdte konferanser

Seminar om bekjennelse og hellighet

9. april ble det holdt seminar i anledning overrekkelse av festskrift til Kjell Olav Sannes. Biskop emeritus Andreas Aarflot og seksjonsleder Hans Arne Akerø holdt foredrag. Tapir Forlag har utgitt festskriftet som heter *Bekjennelse og hellighet* og er redigert av Torleiv Austad, Lars Østnor og Tormod Engelsviken.

Seminar om enneagrammet

Andreas Ebert holdt seminar om enneagrammet på MF den 13. april. Her sammen med Knut Grønvik og Fredrik Saxegaard (nederst til høyre).

Utenlandsopphold

Etter invitasjon fra Shandong Universitet i Kina foreleste Corinna Körting på deres senter for jødiske og interreligiøse studier i mars 2010.

Hanne Løland og Sjur Isaksen var på Stellenbosch Universitet i Sør-Afrika i mars for å forske og undervise. Harald Hegstad, Erling Birkedal, Turid Skorpe Lannem og Hallvard Mosdøl var også i Stellenbosch med 20 prester i april. Oppholdet ble ekstra langt på grunn av vulkanutbruddet på Island.

Nye bøker

Tapir Forlag har utgitt Terje Hegertuns doktoravhandling «*Det brodersind som pinseaanden nødvendigvis maa føde: Analyse av økumeniske posisjoner i norsk pinsebevegelse med henblikk på utviklingen av en pentekostal økumenikk og fornyelse av økumeniske arbeidsformer.*»

Diverse

Trosopplæringsmidler til MF

MF har fått støtte til tre trosopplæringsprosjekter i år. To av prosjektene er i forbindelse med et større prosjekt på MF om lærings- og kunnskapsbaner i Den norske kirke. Det ene prosjektet handler om lærings- og kunnskapsbaner for 6-åringer, og det andre for konfirmanter. I tillegg har MF fått støtte til et prosjekt i samarbeid med Høyskolen Diakonova som handler om trosopplæring for barn og ungdom som bor på institusjon.

Evaluering av demokratireformen i Den norske kirke

20. april var det pressekonferanse der Sverre Dag Mogstad og Ulla Schmidt la frem deres evaluering av demokratireformen i Den norske kirke.

Omlegging av forskningsstrukturen ved MF

Alle forskere på MF er nå delt inn i tre forskningsgrupper. Karl Olav Sandnes er leder for de historiske disipliner, Jan-Olav Henriksen for de systematiske og Geir Afdal for de empiriske. Harald Hegstad blir PhD-leder og Nils Aksel Røsæg PhD-koordinator.

Irene Tvedt Wangen disputerte

Irene Tvedt Wangen disputerte 20. mai over avhandlingen «*Sex, Sin and Stigma. The Challenge of HIV and AIDS-Related Stigmatisation to the Understanding of Sin, the Human Being and Christian Sexual Ethics.*»

Hanne Løland og professor Louis Jonker fra Stellenbosch.

KIRKEN - ET ANNERLEDES FOLK?

Hva er kirkens identitet? Hvordan er kirken forskjellig fra samfunnet? Og hvilken rolle bør den spille i et sekulært og pluralistisk samfunn?

TEKST: JEPPE BACH NIKOLAJSEN

De siste par tiår har det foregått en særlig teologisk diskusjon om kirkens rolle i det moderne vestlige samfunn. En lang rekke teologer drøfter konsekvensene og betydningen av at kirken i dag marginaliseres og mister innflytelse i den vestlige verden. Det pekes på at den vestlige kirke er utfordret på sin tradisjonelle sentrale plassering i samfunnet, og at det er bruk for refleksjon over dens rolle i en ny samfunnsmessig situasjon.

Det knytter seg en lang rekke problemstillinger til dette. Min avhandling tar utgangspunkt i at det i den omtalte diskusjon igjen og igjen forutsettes at kirken er en distinkt sosial

enhet som er fundamentalt forskjellig fra samfunnet. Det viser seg nemlig at det ikke er foretatt noen større sammenhengende analyse av hvordan vi skal forstå dette grunnleggende premiss for diskusjonen. I avhandlingen forsøker jeg derfor å svare på hvordan vi bør forstå kirkens distinkte identitet med særlig henblikk på dens engasjement i samfunnet. Det viser seg videre at denne tematikk ikke er blitt behandlet hos to sentrale figurer i den nevnte diskusjonen, nemlig den engelske misjonsteolog Leslie Newbigin og den amerikanske sosialetiker John Howard Yoder.

Newbigin og Yoder belyser avhandlingens problemstilling på forskjellig vis. I kortfattet form lyder min egen (idealistisk-dogmatisk) konklusjon: Kirken er et utvalgt folk, som er bestemt av en identitet som stikker dypere enn alle andre identitetsbestemmelser (ekkle-siologi). Kirken er et legemliggjort sosialt uttrykk for Guds misjon i verden (missiologi). Kirken er et uttrykk for gudsrikets krefters gjennombrudd i verden (eskatologi). Kirken er et uttrykk for en spesiell levemåte i verden (sosialetikk). Kirken er en legemliggjort sosial tradisjon for en spesiell forståelse av virkeligheten (epistemologi). Jeg forsøker å vise at

disse teologiske perspektiver kan kvalifisere vår forståelse av kirkens identitet og av kirken som en distinkt sosial enhet i verden. I forlengelse av dette peker jeg på at dersom det ikke opprettholdes en grunnleggende forskjell mellom kirken og verden, vil kirken ikke kunne gjøre noen forskjell i verden. Uten en slik forskjell, vil kirken i bunn og grunn ikke kunne være misjonerende. Uten en slik forskjell, vil kirken gjøre felles sak med en verden som ennå ikke er forløst.

I tillegg til dette drøfter jeg kirkens rolle i et moderne vestlig samfunn. Både Newbigin og Yoder er blitt anklaget for å utvikle en tenkning om kirken med sektariske tendenser. Jeg ønsker å vise at det kan utvikles en mer dekkende posisjon ved å trekke på dem begge, og at det kan utvikles en styrket og mer avbalansert posisjon ved å tilføye nye teologiske perspektiver. Jeg arbeider fortsatt med dette, siden jeg ikke er ferdig med min avhandling ennå. Men herved har jeg avslørt noe av det jeg har funnet frem til så langt.

MISJON FORDI VI BRYR OSS

Misjonen er, og har alltid vært drevet av mennesker som bryr seg om andre. Hvis jeg skal være enda mer utfordrende, vil jeg hevde at misjonens drivkraft alltid har vært kjærlighet.

TEKST: ROAR G. FOTLAND
FØRSTEAM. VED MF

Dette er dristige påstander i en tid hvor kirkenes misjon blir stilt i et negativt lys og vi blir fortalt at å drive misjon er å sette seg over andre og mene at vi alene har rett. Jeg vet at misjonen er preget av sin samtid og at mye krittikverdig har fulgt misjonen. Likevel, dette er ikke hele historien, kanskje ikke en gang størsteparten. For når vi spør etter dem som bryr seg, og ser etter sporene av kjærlighet, vil vi finne dem i misjonens tjeneste.

Den første jeg tenker på, er Melville B. Cox, en amerikaner fra første halvdel av 1800-tallet. Han var svart og tilhørte den første generasjon av frigitte slaver. Amerikanerne hadde etablert en egen komité som skulle hjelpe dem som ønsket det tilbake til Afrika. Noen hadde reist til Liberia, og fordi de var kristne, sendte

de en forespørsel til Metodistkirkens misjons-selskap om en misjonær til å etablere kirken i det området. I 1833 ankom Cox. Han var effektiv og fikk straks organisert arbeidet, men etter en måned fikk han malaria og vel to måneder senere døde han. Før han reiste hadde han sagt til en av sine venner at hvis han døde i Afrika, måtte vennen komme og skrive på hans grav: «Om så tusener dør, skal vi aldri gi opp Afrika.» Om det var tusener som gav sitt liv for å bringe evangeliet til Afrika, vet jeg ikke, men det er ikke få misjonærer som fikk sin altfor tidlige grav på dette kontinentet, fordi de brydde seg og fordi de var drevet av kjærlighet til Gud og sine medmennesker.

Den andre jeg tenker på, er Edwarda Amalie Christiansen. Hun var diakonisse og jordmor.

«Når mennesker kritiserer misjonen i dag, så spør jeg: Gjør de det ut fra erfaring?»

I 1886 reiste hun, som den andre diakonisse i Det Norske Misjonsselskaps historie, ut som misjonær. Hun var på Madagaskar helt frem til 1918 og tjente sine medmennesker med sin utdannelse og sine evner. Hun var ikke den eneste. For misjonen har også et annet ansikt enn muntlig formidling av evangeliet og kirkeplanning, nemlig det diakonale element. Slik Jesus hadde omsorg for alle mennesker og for hele mennesket, har misjonen også alltid hatt det. Derfor har misjonen også vært engasjert i å gi menneskene god helse, utdanning, forbedret jordbruk, rent vann og mye annet som gir en bedre livskvalitet.

Når vi ser godt etter, vil vi se at det var mange velutdannede mennesker som reiste ut som misjonærer. Det var prester, leger, sykepleiere og lærere. De reiste ikke ut for å erobre verden, men de reiste fordi de ville tjene sin Gud og sine medmennesker. De ville dem vel, så vel at de gav sine beste – eller alle sine år – i tjeneste for sin neste. De er eminente eksempler på at misjonen først og fremst var drevet av mennesker som brydde seg, av mennesker som hadde erfart og ville gi videre Guds kjærlighet.

Jeg tenker også på misjonens virkelighet her i Norge: Hvem var det som drev misjon? Det var ikke først og fremst de store. Ja, misjonen hadde sine høvdingar, sine store. Men de ble det fordi de ledet sterke folkebevegelser. Når vi leser at Det Norske Misjonsselskap har hatt over 6000 foreninger gjennom sine mer enn 150 år, og at det på begynnelsen av 1900-tallet var omkring 100.000 kvinner med i NMS, så forstår vi at misjonen ikke har vært noe fåmannsvelde, men den har vært en bevegelse av mennesker på grasroten som har brydd seg om andre. Det var noen som skulle høre om Jesus, det var noen som trengte hjelp med spedalskhet, det var noen som trengte rent vann, og det var noen som trengte utdanning slik at de kunne hjelpe og utdanne sitt eget folk.

Derfor, fordi det var noen som trengte, var det andre som lot seg engasjere. Noen reiste ut, men de fleste ble hjemme, ikke som passive

tilskuere, men som engasjerte deltakere i misjonens mangfoldige sak for hele mennesket.

Hva så med i dag? Er misjon fortsatt aktuelt? Ja, mer enn noen sinne. Fremdeles er det mange mennesker som ikke har erfart Guds kjærlighet i Jesus Kristus. Fremdeles er det mange mennesker som sulter, som mangler utdanning, som lever i urettferdige og undertrykkende sammenhenger og som dør av mangel på tilgjengelig helsepersonell.

Gud vil fremdeles fellesskap med alle mennesker og det gode liv for menneskeheten. Gud har alltid arbeidet gjennom mennesker, og misjon er i dag, som alltid, at Guds folk tar del i Guds arbeid i verden i Den hellig ånds kraft.

Vi gjør misjon på en annen måte i dag enn for 50 og 100 år siden. Kirken i Sør er stor, og vårt bidrag er å samarbeide med den på deres egne premisser. Vi kan ikke bare reise ut og gjøre våre egne ting, og godt er det. Men kirken i Sør sier at de trenger oss, at de ønsker samarbeid, at vi er velkommen med våre kvalifikasjoner, vårt kall og vårt engasjement.

Når mennesker kritiserer misjonen i dag, så spør jeg: Gjør de det ut fra erfaring? Har de møtt AIDS-syke mennesker i landsbyen i Zimbabwe som får hjelp av den norske misjonæren? Har de møtt barna i slummen i Angola som får utdanning fordi misjonsfolket har latt seg engasjere? Det er ingen som lever så nært grasroten som misjonæren, og det er ingen som tar enkeltmenneskers liv på større alvor enn misjonen. Derfor er også misjonen elsket og misjonærer ønsket velkommen hos dem det gjelder.

Vi driver fremdeles misjon fordi vi bryr oss, og jeg håper aldri at kritikerne får oss til bli passive. For kjærlighetens Gud, som har utøst sin kjærlighet i våre hjerter ved Den hellige ånd, tilskynder oss og gir oss kraft og mot til fortsatt å dele Guds kjærlighet med andre, i ord og gjerning. Misjon – fordi vi bryr oss!

nyheter!

Det nye testamentet – friluftsgave
For første gang i Norge – en vanntett bibelutgave!

Pris kr 198,- bokmål / I salg fra 1. juni

Lommeutgave av Det nye testamentet 2005
4 utgaver – Limited edition.
Kun 500 eks av hver utgave!

Pris kr 98,- bokmål

Blir du medlem av Leserforum i vår nettbokhandel – www.bibel.no, får du kjøpt bøker med rabatt!

Bibelselskapet

www.bibel.no

Studentrådet holdt valg onsdag 14. april og lokket med kake til alle som stemte. Her stemmer Ida Margrethe Krogstad mens Annette Kvernevik Dreyer gjør det hun kan for å motivere flere til å stemme.

STUDENTRÅDETS AKTIVITETER

FOTO: ATLE O. SØVIK

Iblant får jeg spørsmålet om hva vi i studentrådet gjør. En del ting er veldig synlige for studentene på MF, som at vi arrangerer sosiale, idrettslige og faglige arrangementer. Men en stor del av SRs arbeid er ikke like synlig, nemlig at vi sitter i forskjellige råd, styrer, utvalg og komiteer. Dette er både på og utenfor MF.

TEKST: ANDREAS HOLM
STUDENTRÅDSLEDER

Selv om dette arbeidet ikke er like synlig, er dette ting som kan påvirke studentene ved MF en hel del. Her arbeider vi med ting som angår eksamensformer, treningsmuligheter, hvilke fag som undervises, hvilke lærere man får, ja listen kan gjøres lang...

Utenfor MF har vi for eksempel en representant i Velferdstinget der man arbeider med blant annet studentboliger.

På MF er studentrådet representert i stort sett alle organer; det er bl.a. styre, studieutvalg og kantinekomité. Her er vår oppgave å føre studentenes tale og vi har et særlig ansvar for å ivareta studentenes interesser, selv om dette i grunnen er noe som MF som institusjon også

vil arbeide for. I rådene får vi ofte spørsmål om hvordan vi studenter opplever forskjellige ting og hva vi synes bør bli gjort. Vi gir vårt syn på de tingene som behandles, men i rådene velger vi også å ta opp og følge opp saker som vi synes er viktige; ting vi mener bør forandres eller forbli som det er.

Selv møter jeg bl.a. i innstillingsrådet som har ansvar for ansettelse. Her kan det for meg som studentrepresentant handle om å se til at det legges vekt på gode undervisningsegenskaper og egnethet til å møte studentene på en inspirerende måte hos lærere som ansettes. Man har som studentrepresentant store muligheter til å påvirke sine studier og sin studiehverdag. Sitter man for eksempel som pedagogikkrepresentant har man en god mulighet til å være med å påvirke hvordan lektor- og adjunktprogrammet skal se ut og hvordan enkelte fag blir utformet.

Selv om arbeidet med og i møter ikke alltid er det som studenter på MF legger mest merke til, finnes det gode muligheter for oss å påvirke, og det er en viktig del av SRs arbeid.

HVOR BLE DE AV?

Vi møter tidligere MF-student Knut Hallen.

NÅR GIKK DU PÅ MF?

– Fra 1991-96, tror jeg.

HVA DRIVER DU MED NÅ?

– Jeg prøver å løfte frem at misjon er en livsnødvendig ting som må få praktiske konsekvenser for hvordan vi er kristne og kirke. Er altså daglig leder i Samarbeidsråd for menighet og misjon (SMM), som startet i 1994, hvor seks misjonsorganisasjoner har gått sammen med Dnk for å styrke både det misjonale perspektivet og det forpliktende misjonsengasjementet i menighetene. Jeg er en del av en flott stab i Mellomkirkelig råd (på Kirkens hus) og har ellers kontakt med misjonskonsulentene på landets bispedømmekontor som er nøkkelpersoner med henblikk på å integrere misjon inn i menighetene fra bispedømmeplan. Sjekk ut SMMs nettside med linker til de seks SMM organisasjonene og oversikt over landets misjonskonsulenter på www.menighetogmisjon.no

HVA HAR DU GJORT SIDEN DU SLUTTET?

– Sjøforsvarsprest i Ramsund/Evenes ett år. Eventyrlige tre år som kapellan i Trondheim med bosted på Bjarkøy, Tore Hunds hjemsted, i havgapet mellom Senja og Andøya, med klassisk prestegård, naust, nordlandsbåt, selvforsynt med fisk hele året osv. To år som vikarprest i Nittedal med en fantastisk stab hvor man fikk konsentrere seg

om kun å være prest. Så nye år med bosted i den tropiske millionmetropolen Bangkok. Jobbet seks år for NMS som misjonær/misjonsprest i Thailand. Etter å ha prøvd å lære thai i 1,5 år underviste jeg bl.a. på det teologiske seminaret til vår lutherske søsterkirke (ELCT), og var menighetsprest i nært samarbeid med en lokal evangelist. I tillegg hadde jeg oppfølging av NMS' partnerskap med Laos Evangelical Church med tanke på landsbyutviklingsprosjekter i dette utbombede, men vakre landet. Startet i SMM høsten 2008.

HAR DU ET MINNE FRA STUDIETIDEN DU VIL DELE?

– Olav Skjeveslands blomsterspråk i homiletikktime. Smak på denne: «Formen kan fjetre så forkynnelse forargelse fordufter». Dette er f-alliterasjon på sitt ypperste - og med en god brodd. Ellers var vi et fint kull. Fotball i gymsalen og kollokviegruppe ble veldig viktig, både for avreagering og for integrering av teologi i livet. Høydepunkter var også detaljsegese av «Isais stubb» på ei hytte langt inne i skogen, og ikke minst at kona og jeg reiste rundt i Afrika og Asia i 7 mnd. med litt teologi i bagasjen. Anbefales!

HAR DU NOE ANNET Å SI PÅ TAMPEN?

– To av mine erfaringer tror jeg generelt er undervurdert av mange: Prest i Nord-Norge (jf. de tomme stillingene som «kaller») og misjons-/internasjonal tjeneste. Noe å tenke på hvis man er klar for noe som ikke er helt A4.

KNUT HALLEN

TITTEL/YRKE: Daglig leder i SMM -

Samarbeidsråd for menighet og misjon

UTDANNING: Cand.theol. + praktikum fra MF

Asbjørn Finholt

Advokat

Postboks 7, 2001 Lillestrøm
Tlf. 63 81 60 80

Vil du ha
en bank som
kjenner deg?

Bank
kundeservice
16 28 11 37 76

Mange kjenner oss som banken for kristne organisasjoner i Norge. Det du kanskje ikke vet, er at vi også kan være din bank. Vi har lang erfaring med oppfølging av personkunder over hele landet.

Ta kontakt på telefon 38 17 35 00 eller www.sparebankpluss.no for mer informasjon. Det er alltid hyggelig å prate med kjentfolk.

MF ER AVHENGIG AV MENIGHETENE - OG OMVENDT

– Kan du si litt om hva det betyr at man heter Menighetsfakultet? Hvilken rolle gir det Menighetsfakultetet i kirken?

– Menighetsfakultetet ble opprettet av menighetene for å utdanne prester til menighetene og ledere til de frivillige organisasjonene. Studentene skulle få en fullt ut akademisk utdanning, altså et fakultet på samme nivå som det teologiske fakultetet på universitetet. Men samtidig skulle man utdanne prester for menighetene – og derfor navnet «Det teologiske

Menighetsfakultet». Navnet betyr fortsatt mye for oss, for det synliggjør den tette forbindelsen vi ønsker det skal være mellom utdanningsinstitusjonen og kirken. Menighetene sender unge mennesker til oss; i studietiden har de sin praksis i menighetene, og etter fullført studium sender vi dem tilbake – som prester, kateketer og diakoner.

– Menighetsfakultetet mottar statsstøtte som utgjør ca. 80 % av de totale inntektene. Hva betyr det at man ikke er 100 % finansiert av staten for kontakten med norske menigheter og enkeltpersoner?

– Det betyr at vi er avhengige av gaver fra menigheter og enkeltpersoner. Det er kostbart å utdanne prester, da de både skal gis en god teoretisk ballast, og samtidig skal få undervisning, åndelig veiledning og menighetspraksis. Visjonen bak opprettelsen av Menighetsfakultetet er like viktig i dag: å utdanne prester for menighetene som står på Skriftens og bekjennelsens grunn. Vi ønsker engasjement og medeierskap.

– Menigheter og kirkelige organisasjoner trenger stadig nye medarbeidere. Har dere kapasitet og økonomi til å utdanne flere?

– Vi har kapasitet til å utdanne flere, og ikke minst ønsker vi flere studenter på de kirkelige utdanningsløp. Vi må jo ha et visst an-

tall kompetente lærere for å utdanne prester, kateketer og diakoner, og det koster penger uansett. Men vi skulle gjerne hatt økonomi til å kunne tilby enda mer gruppeundervisning, åndelig veiledning og praksis for studentene våre. Det er dessuten stadig mer krevende å drive en vitenskapelig høyskole etter de krav som departementet stiller. Så vi er svært sårbare i forhold til økonomi.

– Hva forventer du deg av oss vanlige menighetsmedlemmer?

– Med tanke på at det store flertall av prestene, en mengde misjonærer og organisasjonsledere og faktisk alle biskopene er utdannet hos oss, skulle jeg ønske at flere så på MF som sitt prosjekt, og fikk et eierforhold til oss. Jeg håper på engasjement, på invitasjoner til gudstjenester og bibeltimer, på forbønn, på et aktivt arbeid for å rekruttere nye studenter – og på en aktiv givertjeneste.

– Hvor mye gaver trenger Menighetsfakultetet for å holde for eksempel en teologistudent her i en måned?

– Etter departementets beregninger koster det ca. 15.000 kroner i måneden å holde en teologistudent, og MF får rundt 11.000 av dette i statsstøtte, det vil si at vi egentlig bør samle inn rundt 4000 kroner for hver teologistudent pr. måned.

ÅPEN DAG

MF gjentar suksessen med åpen dag fra jubileet i 2008.

Under MFs hundreårsjubileum i 2008 ble det arrangert Åpen dag på MF. Da foregikk en rekke ulike arrangementer parallelt på MF, og tiltaket var meget populært. Bygget var fullt av folk, og det ble en anledning både til å treffe gamle kjente og å få med seg spennende foredrag, debatter og annet. MF planlegger nå å arrangere en tilsvarende Åpen dag i oktober annethvert år.

Lørdag 16. oktober blir det igjen Åpen dag på MF fra klokken 10-16. Arrangementet er gratis, og alle er invitert til å komme og delta på ulike parallele sesjoner innenfor temaene Teologi og

kirke, Tro og liv, Religion og samfunn og Religion og kultur. Programmet er ikke klart ennå, men det blir foredrag, debatter, film og mer med både MFs egne lærere og kjente navn utenfra.

Søndag 17. oktober arrangerer så MF gudstjeneste i samarbeid med Oslo Domkirke. Mer detaljert program kommer etter hvert, men sett allerede nå av helgen og følg med på www.mf.no og i Lys og liv.

HYGGELIG KONTAKT MED GIVERE

Dersom du ringer telefon 22 59 05 50 er det informasjonsleder Marianne Torp som svarer hyggelig i telefonen. Hun ivaretar kontakten med de mange giverne som mer eller mindre regelmessig støtter Menighetsfakultetet.

– *Er det mange hyggelige givere som ringer?*
– MFs givere er alltid hyggelige. Det er ikke veldig mange som ringer, men det er spesielt i perioder etter at skattekvitteringen er sendt ut og etter ekstrakampanjer at telefonene kommer. Noen er også flinke til å melde adresseforandringer, men det skjer mest på e-post.

– *Hva er de vanligste spørsmålene du får fra givere?*

– Det kan være spørsmål vedrørende avtalegiro. Selv om vi sender fullmaktene til BBS samme dag som vi får dem til MF, tar det litt tid før det i praksis er helt i orden. I mellomtiden kan noen lure på hvorfor trekket ikke er aktivert. En del ringer også for å oppgi sitt personnummer. Vi informerer stadig om at giverne må oppgi personnummer for å få skattefritak.

– *Vi vet jo etter hvert at det er mulig å få skattefradrag for gaver til frivillige organisasjoner, men Menighetsfakultetet kommer inn under en ordning som kommer i tillegg til dette, kan du forklare litt mer om skattefritak på gaver til Menighetsfakultetet?*

– Gaver til MF kommer under regelen for «Tilskudd til forskning». Dette er i tillegg til eventuelle gaver til frivillige organisasjoner. Du får fradrag for gaver på inntil 10 % av din

inntekt. Tjener du mindre enn 100 000 kr får du likevel fradrag for gaver på opptil 10 000 kr. Der er ingen minimumssum, så du får fratrekk fra første krone. Alt dette kan du få gjennom gaver til MF, samtidig som du også får skattefritak for gaver gitt til frivillige organisasjoner, men for slike gaver er det en øvre fradragsgrense på 12 000 kr.

– *Er det noe du vil si til giverne?*

– Først vil jeg si hjertelig takk til alle trofaste givere. Av MFs givere er det 23,5 % som har en fast giveravtale. Det kan være avtalegiro eller regelmessige tilsendte giroer. Vi vil gjerne ha så mange som mulig over på avtalegiro. Da sparer vi både papir og porto, og alt blir mer forutsigbart for oss.

Vi har fortsatt en del givere i vårt register som vi ikke har fødselsnummer på. Selv om en ikke gir så mye, er det praktisk å ha dette registrert. Da blir gavene innrapportert med tanke på skattefradrag. Ring 22 59 05 50, send en e-post til marianne.torp@mf.no eller send oss et brev i posten. Det er også viktig at vi får beskjed om ny adresse så fort som mulig ved flytting. Ta også kontakt om dere får flere blad til samme husstand. I det hele tatt, er det noe en lurer på vedrørende givertjenesten eller abonnemентаene på Lys og liv eller Salmekalenderen, så ta kontakt, avslutter Marianne Torp.

BRUK VEDLAGTE GIRO

Vedlagt bladet følger en giro som vi ber deg bruke for å gi en gave til Menighetsfakultetet. Menighetsfakultetet har som sin oppgave å danne og utdanne mennesker til krevende, men givende og livsnødvendige oppgaver i kirke, skole og samfunn. Menighetsfakultetet er avhengig av frivillige gaver for å gi nødvendig utdanning til denne viktige tjenesten. Takk for at vi kan regne med din støtte.

HJERTELIG TAKK!

Vi har fått inn ca. 342 000 kr på Lys og liv-giroer så langt i 2010. Vi er svært takknemlige for alle gaver som kommer inn, og som gir oss mulighet til å utdanne prester, diakoner, kateketer og ungdomsarbeidere til kirke og samfunn.

VANT TUR TIL ROMA

I siste nummer av Lys og liv før jul, ble vervekkonkurransen «Nye givere til MF!» lansert.

Alle som vervet seg selv eller andre som avtalegiro-givere (minimum 250 kr pr. mnd.) ble med i trekningen om en ukes studietur til Roma høsten 2010 sammen med MF-studenter og lærere.

Den heldige vinneren ble Ragnild Flø Gustad fra Ekne i Trøndelag. Ragnhild jobber på sykehus og var ikke lett å få tak i. Da vi utpå kvelden fikk kontakt, var svaret i den andre enden; «Å, å, å.» Jo, dette måtte hun få til og ville gjerne ha datoen slik at hun fikk planlegge. Lys og liv-redaksjonen ønsker en riktig god tur!

FOLK

REDIGERT AV: MARIANNE TORP

Personalnytt

Ingrid Christine Reite er tilsatt som stipendiat i 100 % stilling fra 15. april 2010. Hun er tilknyttet prosjektet «Lærings- og kunnskapsbaner i Den norske kirke». **Morten Holmqvist** er tilsatt som stipendiat i 100 % stilling tilknyttet prosjektet «Lærings- og kunnskapsbaner i Den norske kirke». Tiltredelse 1. august 2010. **Lars Laird Eriksen** er tilsatt som førsteamanuensis i samfunnsfag fra 1. august 2010. Han har sin PhD i sosiologi fra University of Warwick. **Idun Strøm Sefland** er tilsatt i 50 % engasjement som universitetslektor i praktisk teologi for perioden 1. juli 2010 til 31. desember 2012.

STYRET OG FORSTANDERSKAPET

samlet til sitt årlige møte 26. april 2010. Biskop Ole Christian M. Kvarme ble valgt til ny ordfører og rektor Kjetil Glimsdal til varaordfører.

NY STYRELEDER

Karen Junker ble på Forstanderskapsmøtet enstemmig valgt som MFs nye styreleder. Hun er utdanningsdirektør i Aust-Agder med PhD i sosialøkonomi og har i tillegg teologisk embetseksamen fra MF. Her sammen med Svein Helgesen som ønsket avløsning fra ledervervet etter seks år, men fortsetter i styret.

«MF I ET NYTT UTDANNINGSPOLITISK LANDSKAP»

var tema for panelsamtalen under forstanderskapsmøtet, ledet av rektor Vidar L. Haanes. Fra venstre: stipendiat Kristin Graff-Kallevåg, prorektor Sverre Dag Mogstad, stiftsdirektør Helge Taranrød, rektor Kjetil Glimsdal, professor Gunnar Breivik og student Andreas Holm.

REKRUTTERINGSDAG

Hver vår arrangeres intern rekrutteringsdag på MF. Flere eksterne gjester med utdanning fra MF blir invitert for å dele sine erfaringer fra yrkeslivet og hva utdannelsen fra MF har betydd i deres situasjon. Utenlandssjef i KFUK-KFUM Global, Kjetil Østnor, har fått god bruk for det han lærte på MF. Studieveilederne Rune Vik og Mona Gulbrandsen Bø (til høyre) ga råd til studentene i forbindelse med rekrutteringsdagen.

«MØTE MED DEN OPPSTANDNE»

var tema for en fin påskegudstjeneste på MF hvor professor Oskar Skarsaune var predikant. Studentprest Elisa Stokka og alle tilstede hilste hverandre med «Guds fred».

«MUSLIMSKE JESUSDISIPLER – FINNES DE?»

Missiologisk Forum – NORME tok opp dette temaet på et seminar på MF i mars. Seminaret arbeidet særlig med spørsmålet om det er mulig å leve i en muslimsk religiøs sammenheng og samtidig være en Jesus-disippel. Fra venstre: Roar G. Fotland, Rolf Kjøde, Torleif Elgvin og Ingvar Isene.

MUSIKK I LUNSJEN

MF har et godt samarbeid med Musikkhøyskolen. I april fikk vi besøk av en gruppe musikkstudenter som underholdt med sang i studentkafeen.

TREKNING OM ROMATUR

Vidar L. Haanes og Inger Vestøl stod for trekningen av Romaturen i forbindelse med vervekonkurransen for faste givere. Ragnhild Gustad fra Ekne i Trøndelag var den heldige vinner.

TIPP VEKTA

Studentprestene på MF er kreative for å komme i kontakt med og gjøre det hyggelig for studentene. Her ønskes studentene velkommen tilbake etter påske med en konkurranse; Tipp vekta på egget med godteri og vinn innholdet og et gavekort. Her kommer prestene i kontakt med studentene på en god måte og skaper en uformell krok i kantina med god atmosfære og hyggelig prat.

GRESSVIK MF-FORENING MED STORSTILT FEIRING AV 80 ÅRS VIRKSOMHET

Dagen begynte med familiegudstjeneste i Gressvik kirke ved sokneprest Kåre Rånes og fortsatte med fest på ettermiddagen. Studentprest Tore Swartz Olsen og spesialrådgiver Arne J. Eriksen deltok fra MF, sammen med MF-studentene i mannskvarteret og Karen Lerheim. Til høyre: Arne J. Eriksen i samtale med Gerd Fjeldstad som har ledet foreningen i mange år.

KARRIEREDAG

Potensielle arbeidsgivere var invitert til å ha stand på MF. Studentene ble oppfordret til å ta kontakt og høre om mulighetene for jobb i de enkelte organisasjoner. Sjømannsmisjonen trakk ut i sola og serverte selvfølgelig vafler.

ÅRETS FØRSTE DISPUTAS

Cand.philol. Merethe Roos forsvarte den 8. april sin avhandling *post Struensee. En undersøkelse av praxis pietatis i St. Petri menighet i København 1772-1793, med utgangspunkt i Balthasar Münters forfatterskap*. Fra venstre: rektor Vidar L. Haanes, prof. Kjell Lars Berge (1. opp.), Merethe Roos, akademiforskare Anna Cullhed (2. opp.) og prof. Gunnar Heiene.

DELTIDSSSTUDIER I HARSTAD

MF har i flere år tilbudt regionale deltidsstudier i religion og estetikk, fra Harstad i nord til Tønsberg i sør. Bildet viser noen av studentene i Harstad. Fra venstre: Laila Johansen, Hege T. Løvslett, Ann Berit Andersen og Berit L. Andersen.

UTSENDELSESDATOER 2010

NR. 1 11. FEBRUAR
NR. 2 9. APRIL
NR. 3 8. JUNI
NR. 4 21. SEPTEMBER
NR. 5 25. NOVEMBER

Ettersendes ikke ved
varig adresseforandring,
men returneres
Menighetsfakultetet
med påført ny adresse.

B POSTABONNEMENT
RETUR:
MF KARTOTEK
POSTBOKS 5144
MAJORSTUEN
0302 OSLO

DET SEIRENDE GUDS LAM

TEKST: KRISTIN NORSETH

MF har dette studieåret hatt gleden av å låne et utvalg av liturgiske veggtepper som byttes i pakt med kirkeårets gang og egentlig tilhører Grefsen menighet i Oslo. Over alteret i kapellet vårt henger for tiden påsketidens teppe, det seirende Guds lam som leder sin hjord. På kortveggen henger treenighetsteppet, som er fullt av treenighetssymboler og er holdt i grønt. Begge teppene er tegnet av Greta Rimmington, men laget av en gruppe frivillige i Grefsen menighet under hennes ledelse. Rimmington er utdannet ved Slade School of Fine Art i London og Statens Håndverks- og kunstindustriskole i Oslo. I 1985 brøt hun over tvert som lærer og ble kunstner på heltid. Siden har hun arbeidet med kirketekstiler, maleri og grafikk. Teppene i Grefsen kirke er tidlige arbeider. Den som vil se mer av hennes produksjon, kan gå inn på www.rimmington.no

